

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2022. gada 24. marts *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Nodokļi – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Direktīva 2006/112/EK – 9. pants – Nodokļa maksātājs – 295. un 296. pants – Vienotas likmes režīms lauksaimniekiem – Lauļātie, kas nodarbojas ar lauksaimniecisku darbību, izmantojot laulāto mantas kopībā ietilpstošu mantu – Iespēja šos laulātos uzskatīt par atsevišķiem PVN maksātājiem – Viena laulātā izvēle atteikties no vienotas likmes lauksaimnieka statusa un piemērot savai darbībai parasto PVN režīmu – Otra laulātā vienotas likmes lauksaimnieka statusa zaudēšana

Lietā C-697/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Naczelny Sąd Administracyjny* (Augstākā administratīvā tiesa, Polija) iesniedza ar 2020. gada 22. jūlija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 21. decembrī, tiesvedībā

W.G.

pret

Dyrektor Izby Skarbowej w L.,

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja I. Ziemeles, tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un A. Kumins [*A. Kumin*] (referents),

ģenerāladvokāts: N. Emiliu [*N. Emiliou*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- W.G. vārdā – *T. Milek, doradca podatkowy*,
- *Dyrektor Izby Skarbowej w L.* vārdā – *M. Kołaciński*,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – poļu.

– Eiropas Komisijas vārdā – *L. Lozano Palacios* un *M. Siekierzyńska*, pārstāves,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklausišanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “PVN direktīva”) 9., 295. un 296. panta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp W.G. un *Dyrektor Izby Skarbowej w L.* (L. finanšu pārvaldes direktors, Polija) par pievienotās vērtības nodokli (PVN) dažos 2011. gada mēnešos.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 PVN direktīvas 9. panta 1. punktā ir noteikts:

“Nodokļa maksātājs” ir jebkura persona, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta.

Jebkuru ražotāju, tirgotāju vai pakalpojumu sniedzēju darbību, tostarp kalnrūpniecību, lauksaimniecisku darbību un brīvo profesiju darbību, uzskata par “saimniecisku darbību”. Materiāla vai nemateriāla īpašuma izmantošana ar nolūku gūt no tā ilglaicīgus ienākumus jo īpaši ir uzskatāma par saimniecisku darbību.”
- 4 Šīs direktīvas XII sadaļā “Īpaši režīmi” tostarp ir ietverta 2. nodaļa “Kopējais vienotas likmes režīms lauksaimniekiem”, kurā ietilpst minētās direktīvas 295.–305. pants.
- 5 PVN direktīvas 295. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Šajā nodaļā piemēro šādas definīcijas:

 - 1) “lauksaimnieks” ir jebkurš nodokļa maksātājs, kas veic darbību lauksaimniecības, mežsaimniecības vai zivsaimniecības uzņēmumā;
 - 2) “lauksaimniecības, mežsaimniecības vai zivsaimniecības uzņēmums” ir uzņēmums, ko saistībā ar VII pielikumā uzskaitītajām ražošanas darbībām par tādu uzskata katra dalībvalsts;
 - 3) “vienotas likmes lauksaimnieks” ir lauksaimnieks, uz kuru attiecas šajā nodaļā minētais vienotas likmes režīms;

[..].”

6 Šīs direktīvas 296. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Ja parastais PVN režīms vai, attiecīgā gadījumā, 1. nodaļā paredzētais īpašais režīms lauksaimniekiem varētu radīt grūtības, dalībvalstis var minētajiem lauksaimniekiem saskaņā ar šo nodaļu piemērot vienotās likmes režīmu, kas paredzēts, lai kompensētu PVN, kas samaksāts par vienotas likmes lauksaimnieku precēm un pakalpojumiem.

2. Katra dalībvalsts var izslēgt konkrētas lauksaimnieku kategorijas no vienotās likmes režīma piemērošanas, kā arī lauksaimniekus, par kuriem nav paredzams, ka parastā PVN režīma vai 281. pantā paredzēto vienkāršoto procedūru piemērošana viņiem varētu radīt administratīvas grūtības.”

Polijas tiesības

7 Saskaņā ar 2004. gada 11. marta *ustawa o podatku od towarów i usług* (Likums par preču un pakalpojumu nodokli; *Dz. U.* 2004, Nr. 54, 535. pozīcija), redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiskajiem apstākļiem (turpmāk tekstā – “PVN likums”), 15. pantu:

“1. Nodokļa maksātāji ir juridiskas personas, organizatoriskās vienības bez juridiskās personas statusa un fiziskas personas, kas patstāvīgi veic jebkuru 2. punktā norādīto saimniecisko darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa un rezultāta.

[..]

4. Fiziskas personas, kas nodarbojas tikai ar lauksaimniecību, mežsaimniecību vai zivsaimniecību, ir uzskatāmas par nodokļa maksātājiem, ja tās ir iesniegušas 96. panta 1. punktā minēto reģistrācijas pieteikumu.

5. Šā panta 4. punkta noteikumi ir *mutatis mutandis* piemērojami fiziskām personām, kas nodarbojas tikai ar lauksaimniecību apstākļos, kuri nav minēti 4. punktā.

[..]”

8 Saskaņā ar šī likuma 43. panta 1. punktu:

“No nodokļa atbrīvo:

[..]

3) vienotas likmes lauksaimnieka veiktas ražojumu no paša īstenotas lauksaimnieciskas darbības piegādes un vienotas likmes lauksaimnieka sniegtus lauksaimnieciskus pakalpojumus;

[..].”

9 Minētā likuma 96. pantā ir paredzēts:

“1. Šī likuma 15. pantā minētajām personām pirms 5. pantā minētā pirmā darījuma veikšanas dienas ir jāiesniedz reģistrācijas pieteikums nodokļu administrācijas direktoram, ievērojot šī panta 3. punkta noteikumus.

2. Attiecībā uz 15. panta 4. un 5. punktā minētajām fiziskajām personām reģistrācijas pieteikumu var iesniegt tikai viena no personām, kurai tiks izrakstīti rēķini, iegādājoties preces un pakalpojumus, un kura izraksta rēķinus par lauksaimniecības ražojumu pārdošanu.

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 10 2010. gada 31. decembrī W.G., kura divās no sešām lauksaimniecības uzņēmuma vistu kūtīm, kas ir kopīpašumā ar laulāto, nodarbojās ar broileru audzēšanu, iesniedza PVN likuma 96. pantā paredzēto PVN reģistrācijas pieteikumu, tādējādi atsakoties no vienotas likmes lauksaimnieka statusa, kas viņai bija līdz tam. Savukārt W.G. laulātais, kurš, būdams vienotas likmes lauksaimnieks, četrās pārējās šīs saimniecības vistu kūtīs arī nodarbojās ar broileru audzēšanu, šādu darbību neveica.
- 11 2016. gada 29. augustā W.G. iesniedza pieteikumus par PVN korigēšanu, lūdzot konstatēt pārmaksāto PVN, kas samaksāts par 2011. gada februāri, aprīli, jūniju, augustu, oktobri un novembri.
- 12 Ar 2016. gada 26. oktobra lēmumu nodokļu administrācijas kompetentais direktors atteicās apmierināt šo pieteikumu. Šis atteikums tika apstiprināts ar L. finanšu pārvaldes kompetentā direktora 2017. gada 28. februāra lēmumu. Šī pēdējā minētā iestāde uzskatīja, ka, tā kā W.G. bija iesniegusi reģistrācijas pieteikumu un bija nodokļa maksātāja, uz kuru attiecas parastais PVN režīms, tieši W.G. bija PVN maksātāja statuss saistībā ar viņas lauksaimniecisko darbību lauksaimniecības uzņēmumā, kas ietilpst laulāto kopīpašumā. Tādējādi W.G. reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas sekas ir skārušas arī viņas laulāto, kas šī iemesla dēļ zaudēja vienotas likmes lauksaimnieka statusu.
- 13 W.G. par šo pēdējo minēto lēmumu celtā prasība *Wojewódzki Sąd Administracyjny w L.* (L. vojevodistes administratīvā tiesa, Polija) ar 2017. gada 17. augusta spriedumu tika noraidīta. Šī tiesa nosprieda, ka tad, ja kopīgajā lauksaimniecības uzņēmumā laulātie, kas ir noteikuši mantas kopības tiesisko režīmu, veic tāda paša veida lauksaimniecisku darbību, tikai viens no laulātajiem var būt PVN maksātājs. Apstāklim, ka šajā gadījumā W.G. un viņas laulātais lauksaimniecības uzņēmumā apsaimniekoja dažādas vistu fermas, šajā ziņā neesot nozīmes.
- 14 W.G. iesniedza kasācijas sūdzību *Naczelny Sąd Administracyjny* (Augstākā administratīvā tiesa, Polija) – iesniedzējtiesā.
- 15 Šī tiesa norāda, ka uzdotsais jautājums ir par to, vai laulāta pāra kopīgajā lauksaimniecības uzņēmumā viens laulātais var tikt aplikts ar nodokli atbilstoši parastajam PVN režīmam un otrs laulātais – izmantot vienotās likmes režīmu lauksaimniekiem un vai viena laulātā atteikšanās no vienotās likmes režīma noteikti rada sekas otram laulātajam.
- 16 Minētās tiesas skatījumā no PVN likuma 15. panta 1. un 2. punkta, kā arī no PVN direktīvas 9. panta izriet, ka vienības kvalificēšana par “nodokļa maksātāju” nozīmē, ka tā veic saimniecisku darbību patstāvīgi. Tādējādi šīs tiesību normas, aplūkotas atsevišķi, neliedzot diviem atsevišķiem nodokļu maksātājiem veikt darbību vienā un tajā pašā lauksaimniecības uzņēmumā, ja vien tie savu darbību veic patstāvīgi.

- 17 Tomēr iesniedzējtiesa precizē, ka attiecībā uz fiziskām personām, kas minētas PVN likuma 15. panta 4. un 5. punktā, šī likuma 96. pantā ir paredzēts, ka reģistrācijas pieteikumu var aizpildīt tikai viena no personām, kuras vārdā tiek izrakstīti rēķini par preču un pakalpojumu iegādi un izsniegti rēķini par lauksaimniecības preču pārdošanu vai pakalpojumu sniegšanu. Kā apstiprināts valsts judikatūrā, no šīm tiesību normām izrietot, ka tikai tā persona, kas ir iesniegusi reģistrācijas pieteikumu, var būt nodokļa maksātāja un ka līdz ar to divu personu, kas ir nodokļa maksātāji vienā un tajā pašā lauksaimniecības uzņēmumā, kumulācija nav pieļaujama.
- 18 Šī tiesa uzskata, ka neviena PVN direktīvas norma skaidri neļauj ieviest šādu režīmu, kā rezultātā lauksaimniecības uzņēmumiem tiek paredzēta īpaša pieeja. Šādos apstākļos šis režīms ļaujot novērst ļaunprātīgas izmantošanas rašanos, sadalot lauksaimniecības uzņēmumu vairākās vienībās, un īstenot tādus vienotas likmes režīma lauksaimniekiem mērķus kā administratīvo procedūru lauksaimniekiem vienkāršošana.
- 19 Turklāt minētā tiesa šaubās par to, vai ir nozīme tam, ka W.G. un viņas laulātajam bija atsevišķi bankas konti apsaimniekoto fermu vajadzībām un ka viņi atsevišķi pārvaldīja lauksaimniecībai paredzētos līdzekļus. Tādējādi saimniecības esot atšķirīgas no ekonomiskā, finanšu un organizatoriskā viedokļa, jo katra saimniecība darbojas kā neatkarīgs uzņēmums.
- 20 Līdz ar to *Naczelny Sąd Administracyjny* (Augstākā administratīvā tiesa), šauboties par PVN likuma 15. panta 4. un 5. punktā paredzētā režīma atbilstību PVN direktīvai, nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [PVN] direktīvas noteikumiem un it īpaši tās 9., 295. un 296. pantam pretrunā ir tāda valsts prakse, kura izveidota, pamatojoties uz [PVN likuma] 15. panta 4. un 5. punktu, un liedz iespēju par atsevišķiem PVN maksātājiem atzīt laulātos, kuri veic lauksaimniecības darbību lauksaimniecības uzņēmumā, izmantojot mantu, kura ietilpst laulāto kopīpašumā?
- 2) Vai, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, nozīme ir tam, ka saskaņā ar valsts praksi viena laulātā izvēle, ka viņa saimnieciskā darbība tiek aplikta ar nodokli, piemērojot parasto PVN režīmu, nozīmē, ka otrs laulātais zaudē vienotas likmes lauksaimnieka statusu?
- 3) Vai, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, ir nozīme tam, ka ir iespējams skaidri nošķirt īpašumu, ko saimnieciskās darbības vajadzībām katrs no laulātajiem izmanto patstāvīgi un neatkarīgi?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 21 Ar šiem jautājumiem, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai PVN direktīvas 9., 295. un 296. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretēja tāda dalībvalsts prakse, kas liedz iespēju par atsevišķiem PVN maksātājiem atzīt laulātos, kuri veic lauksaimniecisku darbību vienā un tajā pašā uzņēmumā, izmantojot laulāto kopīpašumā ietilpstošu mantu, tostarp gadījumā, kad ir iespējams nodalīt mantu, ko katrs no laulātajiem izmanto savas darbības vajadzībām, kā rezultātā atbilstoši šai praksei apstākļos, kad laulātie veic lauksaimniecisko darbību vienotas likmes režīmā lauksaimniekiem, viena laulātā izvēle savai darbībai piemērot parasto PVN režīmu nozīmē, ka otrs laulātais zaudē vienotas likmes lauksaimnieka statusu.
- 22 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar PVN direktīvas 9. panta 1. punkta pirmo daļu “nodokļa maksātājs” ir jebkura persona, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta.

- 23 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru PVN direktīvas 9. pantā ir noteikta ļoti plaša PVN piemērošanas joma (spriedumi, 2005. gada 21. aprīlis, HE, C-25/03, EU:C:2005:241, 40. punkts, kā arī 2018. gada 13. jūnijs, *Polfarmex*, C-421/17, EU:C:2018:432, 39. punkts un tajā minētā judikatūra). Darbību parasti atzīst par “saimniecisku” šī 9. panta izpratnē, ja tā ir ilglaicīga un tiek veikta par atlīdzību, ko saņem darbības veicējs (spriedums, 2018. gada 13. jūnijs, *Polfarmex*, C-421/17, EU:C:2018:432, 38. punkts un tajā minētā judikatūra). Papildus, lai konstatētu, ka saimnieciskā darbība tiek veikta patstāvīgi, ir jāpārbauda, vai attiecīgā persona veic darbības savā vārdā, savās interesēs un pati par to atbild, kā arī uzņemas ekonomisko risku, kas saistīts ar tās darbību veikšanu (spriedums, 2016. gada 12. oktobris, *Nigl* u.c., C-340/15, EU:C:2016:764, 28. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Visbeidzot, nodokļa maksātāja statuss ir jāvērtē, pamatojoties vienīgi uz minētajā 9. pantā noteiktajiem kritērijiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 21. aprīlis, HE, C-25/03, EU:C:2005:241, 41. punkts).
- 24 No iepriekšējā punktā atgādinātās judikatūras izriet, ka personai, kas veic lauksaimniecisku darbību tādā saimniecībā, kas tai laulāto mantas kopībā pieder kopā ar tās laulāto, ir nodokļa maksātāja statuss PVN direktīvas 9. panta 1. punkta izpratnē, ja šī darbība tiek veikta patstāvīgi, jo attiecīgā persona rīkojas savā vārdā, uz sava rēķina un ar savu atbildību un viena pati uzņemas ekonomisko risku, kas saistīts ar tās darbību.
- 25 Šajā ziņā būtiska norāde var būt fakts, ka laulātie atsevišķi pārvalda apsaimniekotajām lauku saimniecībām paredzētos resursus, kas no ekonomiskā, finansiālā un organizatoriskā viedokļa ir atšķirīgi. Savukārt tam vien, ka šie laulātie veic savu darbību vienā un tajā pašā lauksaimniecības uzņēmumā, kas tiem pieder, pamatojoties uz laulāto mantas kopību, nav nozīmes.
- 26 Šī sprieduma 24. punktā izdarīto secinājumu neatspēko PVN direktīvas 295. un 296. pants, kas ir daļa no šīs direktīvas normām par kopējo vienotas likmes režīmu lauksaimniekiem.
- 27 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, lai gan šīs direktīvas 295. panta 1. punktā ir definēti šī režīma piemērošanai nozīmīgi jēdzieni, minētās direktīvas 296. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis var piemērot lauksaimniekiem, kuriem it īpaši parastais PVN režīms varētu radīt grūtības, vienotas likmes režīmu, kas paredzēts, lai kompensētu PVN, kurš samaksāts par vienotas likmes lauksaimnieku precēm un pakalpojumiem, un 2. punktā ir piebilsts, ka katra dalībvalsts var izslēgt konkrētas lauksaimnieku kategorijas no vienotās likmes režīma piemērošanas, kā arī lauksaimniekus, par kuriem nav paredzams, ka it īpaši parastā PVN režīma piemērošana viņiem varētu radīt administratīvas grūtības.
- 28 No šīm tiesību normām nevar secināt, ka gadījumā, kad darbība tiek veikta lauksaimniecības uzņēmumā, dalībvalsts var ierobežot personas iespēju reģistrēties kā PVN maksātājam tikai tādēļ, ka tās laulātais šo pašu uzņēmumu izmanto savām ar PVN apliekamām darbībām.
- 29 Tādējādi principā ar PVN direktīvu nav saderīga tāda dalībvalsts prakse, kas liedz iespēju par atsevišķiem PVN maksātājiem atzīt laulātos, kuri veic lauksaimniecisku darbību vienā un tajā pašā uzņēmumā, izmantojot laulāto mantas kopībā ietilpstošu mantu.
- 30 Paturot to prātā, pamatlietas īpatnība ir tā, ka viens laulātais veic savu darbību atbilstoši parastajam PVN režīmam, kamēr otram laulātajam joprojām tiek piemērots vienotas likmes režīms lauksaimniekiem. Līdz ar to ir jāpārbauda, vai dalībvalsts, lai novērstu vienlaicīgu divu dažādu statusu pastāvēšanu laulātajiem, var paredzēt, ka viena laulātā atteikšanās no vienotas likmes režīma lauksaimniekiem nozīmē, ka otrs laulātais zaudē vienotas likmes lauksaimnieka statusu.

- 31 Iesniedzējtiesa precizē, ka pamatlietā aplūkotās prakses mērķis ir novērst ļaunprātīgu izmantošanu, kas var būt saistīta ar lauksaimniecības uzņēmuma sadalīšanu vairākās vienībās tādējādi, lai vienam laulātajam tiktu piemērots vienotas likmes režīms lauksaimniekiem, savukārt otram saskaņā ar parasto PVN režīmu būtu tiesības uz priekšnodokļa atskaitīšanu.
- 32 Šajā ziņā ir jānorāda, ka cīņa pret krāpšanu, izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, kā arī iespējamu ļaunprātīgu izmantošanu ir PVN direktīvā atzīts un ar to veicināts mērķis (spriedums, 2020. gada 4. jūnijs, C.F. (Nodokļu revīzija), C-430/19, EU:C:2020:429, 42. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr pamatlietā aplūkotā prakse, ciktāl tā gadījumā, kad, vienam laulātajam reģistrējoties parastajā PVN režīmā, otrs laulātais katrā ziņā zaudē vienotas likmes lauksaimnieka statusu, galu galā ir līdzvērtīga vispārējam pieņemumam par krāpšanu, kas ir jāuzskata par nesamērīgu, lai sasniegtu krāpšanas novēršanas mērķi (pēc analogijas skat. spriedumus, 2020. gada 11. jūnijs, SCT, C-146/19, EU:C:2020:464, 39. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2021. gada 15. aprīlis, *Finanzamt für Körperschaften Berlin*, C-868/19, nav publicēts, EU:C:2021:285, 63. punkts).
- 33 Līdz ar to tādos apstākļos kā pamatlietā kompetentajai nodokļu administrācijai ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā konkrēto situāciju, otra laulātā vienotas likmes lauksaimnieka statusa zaudēšana ir nepieciešama, lai novērstu ļaunprātīgas izmantošanas un krāpšanas risku, ko laulātie nevar novērst, iesniedzot atbilstošus pierādījumus, kas tostarp pierādītu, ka katrs no viņiem savu darbību veic patstāvīgi.
- 34 Jāpiebilst, kā ir atgādināts šī sprieduma 27. punktā, ka PVN direktīvas 296. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis “var [...] piemērot” lauksaimniekiem, kuriem parastais PVN režīms radītu grūtības, vienotas likmes režīmu, un 2. punktā ir precizēts, ka katra dalībvalsts no vienotas likmes režīma “var izslēgt” it īpaši lauksaimniekus, par kuriem nav paredzams, ka parastā PVN režīma piemērošana viņiem varētu radīt administratīvas grūtības.
- 35 Papildus – Tiesa ir nospriedusi, ka vienotas likmes režīms lauksaimniekiem ir atkāpes režīms, kas ir izņēmums no parastā PVN režīma un kas tādēļ ir piemērojams tikai, ciktāl tas nepieciešams tā mērķa sasniegšanai. Viens no šā režīma mērķiem ir vienkāršošanas pienākums, kas ir jālīdzsvaro ar lauksaimniekiem uzliktā PVN priekšnodokļa sloga kompensēšanas mērķi (spriedums, 2016. gada 12. oktobris, *Nigl* u.c., C-340/15, EU:C:2016:764, 37. un 38. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 36 Līdz ar to, ja konkrētas pamatlietā aplūkotās situācijas pārbaude atklāj, ka laulāto lauksaimnieciskās darbības veikšana vienā un tajā pašā uzņēmumā un izmantojot mantu, kas ietilpst laulāto mantas kopībā – patstāvīgi un katram saskaņā ar parasto PVN režīmu –, nerada administratīvas grūtības salīdzinājumā ar situāciju, kad vienam laulātajam tiktu piemērots šis parastais režīms un otram – vienotas likmes režīms, attiecīgā dalībvalsts var pamatoti nolemt, ka tad, ja viens laulātais atsakās no vienotas likmes režīma, tas nozīmē, ka otrs laulātais zaudē vienotas likmes lauksaimnieka statusu.
- 37 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka PVN direktīvas 9., 295. un 296. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka:
- tiem ir pretēja tāda dalībvalsts prakse, kas liedz iespēju par atsevišķiem PVN maksātājiem atzīt laulātos, kuri veic lauksaimniecisku darbību vienā un tajā pašā uzņēmumā, izmantojot laulāto kopīgajā mantā ietilpstošu mantu gadījumā, kad katrs no šiem laulātajiem veic saimniecisko darbību patstāvīgi;

- tie pieļauj to, ka apstākļos, kādos laulātie veic šo lauksaimniecisko darbību saskaņā ar vienotas likmes režīmu lauksaimniekiem, viena laulātā izvēle savai darbībai piemērot parasto PVN režīmu izraisa vienotas likmes lauksaimnieka statusa zaudēšanu otram laulātajam, ja pēc konkrētās situācijas pārbaudes šīs sekas ir nepieciešamas, lai novērstu ļaunprātīgas izmantošanas un krāpšanas risku, ko laulātie nevar novērst, iesniedzot atbilstošus pierādījumus, vai ja tas, ka šie laulātie veic šo darbību patstāvīgi un katrs saskaņā ar parasto PVN režīmu, nerada administratīvas grūtības salīdzinājumā ar situāciju, kad laulātajiem vienlaikus ir divi dažādi statusi.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 38 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 9., 295. un 296. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka:

- **tiem ir pretēja tāda dalībvalsts prakse, kas liedz iespēju par atsevišķiem pievienotās vērtības nodokļa (PVN) maksātājiem atzīt laulātos, kuri veic lauksaimniecisku darbību vienā un tajā pašā uzņēmumā, izmantojot laulāto kopīgajā mantā ietilpstošu mantu gadījumā, kad katrs no šiem laulātajiem veic saimniecisko darbību patstāvīgi;**
- **tie pieļauj to, ka apstākļos, kādos laulātie veic šo lauksaimniecisko darbību saskaņā ar vienotas likmes režīmu lauksaimniekiem, viena laulātā izvēle savai darbībai piemērot parasto PVN režīmu izraisa vienotas likmes lauksaimnieka statusa zaudēšanu otram laulātajam, ja pēc konkrētās situācijas pārbaudes šīs sekas ir nepieciešamas, lai novērstu ļaunprātīgas izmantošanas un krāpšanas risku, ko laulātie nevar novērst, iesniedzot atbilstošus pierādījumus, vai ja tas, ka šie laulātie veic šo darbību patstāvīgi un katrs saskaņā ar parasto PVN režīmu, nerada administratīvas grūtības salīdzinājumā ar situāciju, kad laulātajiem vienlaikus ir divi dažādi statusi.**

[Paraksti]